

BÓNG CHIỀU LẠC DẤU

Dấu chân cũ chưa mờ con dốc cuối
Vật cỏ xưa nghiêng bóng nắng ngậm ngùi
Bao nỗi tiếc lòng băng khuâng tự hỏi
Mây của trời sao em chẳng của tôi?

Gió đã xa không về như em vậy!
Đời quanh hiu nghe tiếng lá rơi buồn
Ngỡ ai bước qua thềm mưa năm ấy
Tình đâu còn sao cứ mãi vấn vương!

Lỡ mai mốt gặp nhau nhìn thấy lạ
Oán hờn chỉ chuyện ngang trái đời thường
Nếu có trách, trách tim người nhỏ quá
Sao chẳng dành một chỗ để nhớ thương?

Chiều lạc gió về đâu tôi chẳng biết
Hương tóc ai còn lãng đãng quanh đời
Xin tìm lại góc vườn xanh cỏ biếc
Nắng phương này mong ấm chút tình phơi

trần văn nghĩa